

ב, פאנטום

הגברת גרטה פריש באה למרכז ה-תנועה הציונית באנגליה והציגה את עצ-מה. שאלו אותה מה היא רוצה והסתבר שלא הרבה. היא רוצה את דוד בן-גוריון.

ואל תחשבו שהיא רוצה לקבל אותו בחינם, לא, לגמרי לא. היא מוכנה ל-שלם בשבילו, בכסף ובכל דבר אחר. קודם-כל היא הבטיחה לשלם לקרן-הקיימת-לישראל שמונת אלפים לירות שטרלינג דמי-שדכנות, אם הקרן-הקיימת-לישראל תסדר לה את השידוך הנכבד הזה.

אחר-כך היא הבטיחה להקדיש עש-רים וחמישה אלף לירות שטרלינג ל-מדינת-ישראל, אם מדינת-ישראל תעזור לשידוך הזה, והיא מוכנה שכל הכסף יועבר לכל מטרה שדויד בן-גוריון ירצה בה.

חוץ מזה, היא מוכנה להיות ישראלית נאמנה, ואשה נאמנה. היא מיליונרית מזה שנים, אלמנה רק שלושים שנה, היא כבר בת שישים וחמש והיא מוכנה להקדיש את שארית חייה לבעלה החדש. ובכן, למה המדינה ומוסדותיה מח-כים? 25 אלף שטרלינג זה כמעט רבע מיליון ל"י. מה זה, כבר לא צריכים כסף בשביל ה"פאנטום"?

יסורי מיליונרים

מעקלת, טוען: "עונה מכנס, שהדירה רשו-מה על שמה, לקחה משכנתא, שילמה חלק ממנה, ובשנת שישים ושבע התחילו פער-

עדה מכנס

לות ההוצאה-לפועל, כי היא הפסיקה לשלם והיא נשארה חייבת עשרים וחמישה אלף לירות. כשפנו אליה היא לא הגיבה, ולא נשאר לנו אלא לפעול ככה." עדה מכנס אומרת שזו פשוט טעות:

ביום הראשון השבוע הופיעה בעיתון הארץ מודעה שצורה סנסציו-נאמר שדירת הפנטהאון המפוארת של ה-גברת עדה מכנס עומדת למכירה פומ-בית, כדי לכסות חוב בסך של עשרים אלף לירות.

במודעה לא נאמר מי זאת עדה מכנס, את זה כולם יודעים, אין צורך להגיד, ומי שלא יודע יכול לשאול. ובכן, עדה מכנס היא אחת הנשים היפות ביותר והעשירות ביותר בארץ. היא מפורסמת בפעילותה ה-חברתית, בארבע בנותיה, ביניהן הדוגמנית, תלמה מכנס, והאחת שהיא בת ארבע שנים בלבד. היא שייכת לכשפחת מכנס הענפה, ולה, מצידה, שייכים הרבה פרנסים ובתי-חרושת וכו' וכו'.

זה לא היה כתוב במודעה; לעומת זאת היה שם תיאור הדירה עצמה: חמישה חדרים, שני חדרי-נוחיות, ריצפת-שיש, תק-רות-עץ, מאה ועשרים מטר מרובע עם גג פרטי, במקום מרכזי בתל-אביב, ברחוב דוד המלך 55.

המכירה היתה צריכה להיערך חוץ-של-שים יום, ילקונה המצליח הובטח להשיג דירה ששחיה הרגילה הוא מאה אלף לירות בסכום קטן הרבה יותר.

הנה לכם צרות של מיליונרים. בן-אדם שמעקלים לו צריך קטן בשכונת-עוני בטה חושב שדופקים את העניים. אז הנה, את המיליונרים דופקים יותר. להם מעקלים רהוטי מהגוני ורצפות-שיש.

אז למה עושים להם את זה? עורך-הדין זאב בריכשטיין, באי-כוח החברה ה-

"בזמן המיתון לא שילמנו, אחר-כך בעלי-התרשל".

לבעלה יש סיפור ארוך יותר: "בשנת 1963, הוא מספר, קנינו דירה, עם מש-כנתא צמודה לדולאר, של עשרים וחמישה אלף לירות. שילמנו כל חודש כמה מאות לירות. במשך השנים זה נהפך לכמה אלפי לירות, ובשנת שישים ושבע כבר היינו חייבים חמישים אלף לירות. איך זה קרה? היה פיחות, הדולאר עלה מלירה שמונים לשלוש וחצי לירות. היתה ריבית, וכך שילמנו ושילמנו, וכל חודש היינו חייבים יותר. בדרך כלל עמדנו בכל התש-לומים, מלבד תשלום אחד של ארבעת אלפים שבע מאות לירות שלא היה בסדר, ואז הם התעלמו מכל מה ששילמנו, ו-מיהרו לעקל את הדירה. זה לא נכון ש-אנחנו חייבים עשרים ושבע אלף לירות, אנחנו חייבים רק עשרת אלפים לירות, ואני מקווה שהעניין יסודר".

זהו, לא כל המיליונרים הם עשירים. יש גם מיליונרים עניים ואם מישהו רוצה לתמוך בהם, בבקשה.

אהבה

ממבט

שלישי

העיתונאי אריה אכנרי אוהב המס-כ"לים. זוהי אהבה ממבט ראשון אצל, שהולכת ומתפתחת מרמטכ"ל לרמטכ"ל. לא חשוב לו היופי או החן שלהם, העימר שתייה להם עמדה חשובה ונשים יפות סביבם.

החתונה הראשונה שלו היתה חתונת כסף. הוא התחתן עם הנערה שהיתה מוד-פסת על חצי הלידה, ונפרד ממנה. אחר-כך הוא הכיר את מזכירת הרמטכ"ל, רוחמה, ודיבר איתה ברצינות על אהבה ונשואין חדשים.

יום אחד הוא הלך איתה למסיבת טיל-ווסטר, אצל זיוה פינטוב, בת אחותו של הרמטכ"ל לשעבר יעקב דורי, נעל המקום הוא החליט להחליף רמטכ"ל ב-רמטכ"ל.

הוא החליף את רוחמה בזיוה, ורוחמה מצידה החליפה אותו בידידה של זיוה, ה-מהנדס מרדכי חרמוני. ולאחר ל"ג ב-עומר יהיו שתי חתונות, במזל טוב: רו-חמה תתחתן עם חרמוני ואריה יתחתן עם זיוה.

היתרונות שלה ברורים. מלבד קשריה הרמטכ"לים היא עובדת בתדיראן, היא י-דעת שבע שפות, היא קיבלה הסכלה גבוהה בשווייץ, וחונן מזה הוא אומר: "אף אחד מהחברים שלי לא הכיר אותה. נמאסו לי כבר נערות הזוהר".

בחתונת הענק שלו שתיערך בנינת בית-סוקולוב יהיו הרבה אנשים חשובים. המון אלופים, חברי-כנסת, וכמה וכמה רמטכ"לים.

רוחמה

הכפיל

כל גרמני שרצה אוטוגרף מאבי ער-פריים יכול היה לקבל אותו בקלות מ-נורברט קנוה. "אני אחיו" הוא היה מצליח לשכנע את רודפי האוטוגרפים, "אני יכול לחתום בשמו. זאת כמעט אותה חתימה".

מלבד אוטוגרפים הוא חתם בשמו גם על צ'קים, ועל הזמנות לתקליטים, ועל תמונות של עצמו. הוא הרוויח מהאחיי-נות המדומה שהוא המציא עשרות אלפי מרקים, אבל הוא לא עשה את זה למען הכסף.

הוא עשה זאת למען האידיאל. הוא האמין בזה, הוא באמת האמין ש-הוא אחיו של אבי-עוטרים.

הוא וכלתו אירנה שכרו מכונית מר-צד, כיאה למעמדם הרם, הדביקו עליה את תמונותיהם ואת תמונותיהם של אבי ואסתר עופרים. הם הוציאו עשרות פלא-קטים של הזוג הנערץ, והיו יכולים אולי להתקדם בחיים ולהפוך לאט לאט לאבי ואסתר עופרים בעצמם, לולא שמה עליהם המשטרה את ידה הכבדה ועכשוו הם יאל-צו לשלם בעד כל האושר והעושר שעבר עליהם — בזמן שהם היו הכפילים של ה-עופרים האמיתיים.

אבי ואסתר עופרים — והכפילים

לשם כך הוא הגיע ארצה, לקח אותה למסיבה, ובדיוק בשעה המקווה, באופן דרמטי ביותר, הוא שאל אותה את השאלה הגורלית:

"התרצי להיות אשתי?"

היא חשבה קצת, ואחר-כך ענתה לו, "כן". הכל הלך לפי מיטב המסורת והתוכנית. קודם הפגישו את שתי האמהות זו עם זו, אחר-כך המגישו את כל הדודות של הצד האחד עם הדודות של הצד השני, אחר-כך רמזו לכל בני-המשפחה הקרובים והרחוקים שאפשר להתחיל לטפל בעניין המתנות, ואחר-כך נסע ג'קי לשווייץ, ואחר-כך נסעה רותי לפאריס כדי לעבור משם לג'יבה ולהתחתן.

אבל אז הסתבר שהסילווסטר כבר עבר, וג'קי החליט בניתיים לבטל את ההחלטה ולהמשיך להסס. הוא דחה את מועד החתונה שוב ושוב. אחרי שהסתבר לרותי, בתו של אחד היהלומנים העשירים בארץ, שהוא עשה את אותו המעשה לארבע צעירות אחרות, ולארבע האמהות שלהן, ולעשרות דודות, היא לקחה את חפצה וחזרה ארצה, בלי ג'קי סיסטון ובלי טבעת-נישואין.

ההססן

סוף-סוף החליטו רות שגיא, כתבת האופנה של "ידיעות-אחרונות", וג'קי סיסטון, נציג המועצה הישראלית לשיווק פרי-הדר בשווייץ, להתחתן.

לפני שהם החליטו על זה, הם גיהלו חיים מאוד לא יציבים, על פני כמה יבשות, באוויר ובמים. הוא ישב בשווייץ והיא היתה נוסעת מדי פעם לתצוגות-אופנה בלונדון ובפאריס, ועו-ברת משם ולשם דרכו.

היא היתה גרושה, וגבוהה ויפה, והוא היה נמוך ושרמנטי. היא היתה בת שלושים והוא היה בן שלושים-פלוס. היא רצתה להתחתן והוא עוד לא ידע.

אבל הוא הבטיח לתת תשובה סופית על העניין בסילווסטר, בשעה שתי-עשרה בלילה.